

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βιλμπουργκ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὀδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἄνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λοῦσας δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
Δι' μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ἀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶσιν 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πῶς θεραπεύεται ἡ ζηλοτυπία. — Αἱ γυναῖκες ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει
τοῦ Chicago (ὑπὸ κ. Μαρίας Βαίλ). — Τὸ μικρὸν φορματάκι (ἀναμνήσεις τα-
ξιδιωτῶν). — Σελίδες ἐκ τοῦ ἡμερολογίου ἀπόρου κόρης (ὑπὸ δος Δόμνας
Θωμᾶ). — Δάφνη καὶ Μυρτιά (ποίημα ὑπὸ Θαλάσσης). — Φιλολογικαὶ ἐσπε-
ρίδες τῶν θυγατέρων τοῦ Βασιλέως. — Μία μάρτυς τοῦ συρμοῦ (ὑπὸ κ. Ἀν-
θίπης Παλαμῆδου). — Νεκρώσιμος ᾠδὴ Μότσαρτ (ὑπὸ δος Ἀριστέας Κυρια-
κοῦ). — Γυναίκεται φυλακαί. — Βιβλία καὶ περιοδικά. — Βοηθήματα. — Ἐ-
βδομαδικὸν δελτίον. — Συμβουλή. — Συναγῆ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ Η ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ;

Παράδοξος ἐρώτησις. Καὶ φυσιολογικὴ νόσος ἐὰν ἦτο ἡ ζη-
λοτυπία, ἡμεῖς δὲ ἐγνωσμένης ἰκανότητος ἰατροί, δὲν θὰ μᾶς
ἀπηθύνετο ἡ ἐρώτησις αὕτη τόσο ἀπροκαλύπτως, τόσο κα-
τηγορηματικῶς καὶ ἄνευ ἐπεξηγήσεων.

Προκειμένου ἐν τούτοις περὶ τοῦ ψυχολογικοῦ τούτου φαινο-
μένου, οὐ θύμα ὑποθέτομεν τὴν γράφουσαν, ἀπαντῶμεν ἐπίσης
ἀπροκαλύπτως καὶ ἄνευ περιστροφῶν ὅτι ὅπως αἱ θανατηφόροι
παθήσεις θεραπεύονται διὰ δραστικῶν μέτρων, οὕτω καὶ ἡ
ζηλοτυπία τὸ ἐπικινδυνωδέστερον τῶν ψυχικῶν νοσημάτων
ἔχει ἀνάγκην ριζικῆς θεραπείας, ἐπιτυγχανομένης μόνον διὰ
σταθερότητος χαρακτῆρος καὶ ἀπολύτου ἡρεμίας τοῦ πνεύ-
ματος.

Τὰ μαλακτικὰ, τὰ καταπραῦντικά, ἅτινα εἰς τὰς ψυχικὰς
νόσους συνίστανται ἀπὸ διαμκρυρήσεις, ἀπὸ δικαιολογίας,
ἀπὸ δάκρυα ἐξερεθίζουσι μᾶλλον τοὺς ζηλοτύπους χαρακτῆ-
ρας, γεννώσιν ὑπονοίας, δυσπιστίαν, ἐπιτείνουσι μᾶλλον ἢ θε-
ραπεύουσι τὸ κακόν.

Ὁ ζηλότυπος εἶναι ὑποπτος. Προσπαθήσατε νὰ ἐδραιώ-
σητε διὰ τῶν πράξεων καὶ τοῦ συνεποῦς χαρακτῆρός σας τὴν
πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην του. Ἄφ' ἑτέρου καταστρέψατε ἀπο-
φασιστικῶς πᾶσαν ἀφορμὴν δυσπιστίας. Ἡ σύζυγος ἐπὶ πα-
ραδείγματι ζηλοτύπου ἀνδρὸς ἀποφεύγει μεγάλην μεταξὺ τῶν
οἰκείων καὶ φίλων οἰκειότητα, ὡς διακόπτει πᾶσαν ἰδιαιτέραν

τῆς ἀλληλογραφίαν, ἔστω καὶ μετὰ φίλων ἢ συμμαθητριῶν
της. Ὁρεῖλαι, ἐὰν τοῦτο ὑποβάλῃ τὰς ἀμφιβολίας τοῦ συζύ-
γου, νὰ ἀποφεύγῃ νὰ ἐξέρχεται μόνη, νὰ παρίσταται εἰς χο-
ροῦς, εἰς ἐσπερίδας, εἰς θεάτρα, νὰ δέχεται τέλος ἐπισκέψεις
ἀνδρῶν.

Πάντα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἴσως δι' αὐτὴν θυσίας τινάς,
ἀλλ' εἶναι προτιμότερον νὰ ὑποστῇ τις τὰς τοιαύτας στερή-
σεις, ἢ νὰ ὑφίσταται καθ' ἑκάστην σκηνᾶς καὶ νὰ βλέπῃ διαρ-
κῶς ἐξεργημένην καταγίδα, ἐν ἣ νουαγεῖ ἀνεπιστρεπτὴ καὶ
ἡ ἀγάπη καὶ εἰρήνη τῆς οἰκογενείας καὶ ἡ εὐτυχία καὶ χαρὰ
τῶν τέκνων.

Ἡ ζηλοτυπία εἶναι νόσος ἀνιάτος. Καὶ ἐὰν ὁ ζηλότυπος ὀρ-
κισθῇ ὅτι θὰ παύσῃ ζηλοτυπῶν, δὲν παρέρχονται στιγμαὶ καὶ
ἐν μόνον βλέμμα, μία ἀπλὴ φιλοφρόνησις ἀνάπτουσι εἰς τὰ
στήθη αὐτοῦ τὸ φλέγον τοῦ πάθους τούτου πῦρ. Ἡ ζηλοτυ-
πία καθίστησι τὸν ἄνθρωπον δούλον, ὑποχείριόν της, τὸν παρ-
ορμᾶ δὲ εἰς λόγους καὶ ἔργα, δι' ἃ βραδύτερον μεταμελεῖται
πικρῶς.

Ἄλλὰ μήπως μόνον οἱ ἄνδρες εἶναι ζηλότυποι. Μὴ αἱ γυ-
ναῖκες ὡς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῶν ἀρχῶν τῶν εἶναι ἰσχυρώ-
τερον τῶν ἀνδρῶν θεωρακισμέναι κατὰ τῆς μωρᾶς ταύτης
νόσου; Μήπως τὰ δύο τρίτα τῶν ἀνδρῶν δὲν ὑφίστανται τὸ
διαρκὲς μαρτύριον τῆς παραλόγου τῶν συζύγων τῶν ζηλο-
τυπίας;

Βεβαίως δὲν προτιθέμεθα νὰ εἰπώμεν καὶ πρὸς τοὺς ἄνδρας,
ὅ,τι λέγομεν πρὸς τὰς γυναῖκας πρὸς καταπολέμησιν τοῦ πά-
θους τούτου τῶν συντρόφων των, διότι οὔτε δύνανται νὰ μει-
νωσι πάντοτε πλησίον των, οὔτε θὰ μὴ ἔχωσιν ἰδιαιτέραν ἀλ-
ληλογραφίαν, οὔτε νὰ μὴ συχνάζωσιν εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ μὴ
ἔχωσιν φίλους.

Ὁ βίος τοῦ ἀνδρὸς ἐντελῶς ἐξωτερικῶς, συνδέεται ἀπαραί-
τήτως ὡς καὶ πᾶσα πρᾶξις του μετὰ τοῦ κοινωνικοῦ ἐν γένει
βίου. Πλὴν τούτου ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς ὑπεροχῆς τῶν φυσικῶν του

δυνάμεων κατώρθωσε να χειραφετηθῆ ἀπὸ αἰώνων ἤδη, δὲν ἀνέχεται δὲ περὶ τὸν τράχηλόν του ἀλύσεις, ἔστω καὶ ἐὰν εἶναι αὐτὰ ἐκ ρόδων. Ἐπειτα ὁ ἀνὴρ δὲν ἔχει τοὺς αὐτοὺς λογούς ἢ τὰς αὐτὰς περὶ ἠθικῆς ἀρχάς, ἃς ἡ γυνὴ, ἵνα θεωρήσῃ τὸν γάμον ὡς πρᾶξιν δεσμεύουσαν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ βίου του.

Ἦπὸ τοιούτους ὅρους λοιπὸν ἀξιολύπητος εἶναι ἡ ζηλότυπος σύζυγος, διότι πλὴν τοῦ ὅτι καταστρέφει ἄνευ λόγου τὸ κάλλος τῆς καὶ μαραίνει τὴν νεότητά της, κατατροχόμενη ὑπὸ τοῦ φαρμακεροῦ σκώληκος τῆς ζηλοτυπίας, προκαλεῖ καὶ τὴν ἀποστροφήν τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἀποφεύγων τὰς μεμψιμοιρίας καὶ τὰ διαρκῆ παράπονα ἀπομακρύνεται βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τοῦ οἴκου του, ἐν ᾧ μόνη μετὰ τοῦ τρομεροῦ φράσματος τῆς ζηλοτυπίας παλαίει ἡ δυστυχῆς γυνή.

Πολλὰ καὶ πολλοὶ ζηλότυποι ἀποδίδουσι τὴν ζηλοτυπίαν των εἰς υπερβολικὴν δῆθεν ἀγάπην. Οὐδὲν τούτου ἀνακριβέστερον. Οἱ Ὀθωμανοί, οἵτινες διατηροῦσι πολυπληθῆ χαρέμια ζηλοτυποῦσιν ἐξ ἴσου πάσας τὰς γυναικᾶς των, ἃς μόνον εἰς τὴν αὐστηρότητα φρικωδῶν εὐνούχων ἐμπιστεύονται.

Ἡ Ζηλοτυπία εἶναι ἀπόρροια ἀδικαιολογήτου ἐγωϊσμοῦ καὶ ἀποκλειστικότητος. Ἡ Ζηλοτυπία προϋποθέτει ἐντελῆ ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης, ἣτις ἀποτελεῖ τὸν θεμελιῶν λίθον, ἐφ' οὗ ἔδραμοῦται τὸ οἰκοδόμημα τοῦ γάμου. Ἐὰν ὁ λίθος οὗτος ἀποσπασθῆ, τὸ οἰκοδόμημα κατακρημνίζεται, μετ' αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ ἡσυχία καὶ εὐτυχία.

Ἀγάπη καὶ πίστις εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό. Ὁ ἀγαπῶν πιστεύει καὶ ὁ πιστεύων ἀγαπᾷ. Ἡ Ζηλοτυπία, ἣτις ζῆ δι' ὑπονοιῶν καὶ ἐκλαμβάνει τὰς ἀποτροπαιότερας τῆς φαντασίας ἀποπλανήσεις δι' ἀληθῆ πραγματικότητα, εἶναι οἰκτρὰ παραμόρφωσις καὶ καταπτώσις τῆς ἀγάπης καὶ ὁ χεῖριστος τοῦ συζυγικοῦ βίου ἐχθρός.

Ὁ γινώσκων νὰ ἀγαπᾷ, δὲν κάμνει ποτὲ τοὺς ἀγαπωμένους δυστυχεῖς. Εἶναι αὕτη παροιμία ἀληθεστάτη, ἣν οὐδεὶς δύναται νὰ διαφιλονεικήσῃ. Ἀλλὰ πόσαι καὶ πόσοι ἀγαπῶσι χωρὶς νὰ γινώσκωσι νὰ ἀγαπῶσι, καὶ καθιστῶσι τὸν ἔρωτά των δίστομον μάχαιραν δι' ἧς καταξοχίζουσι καὶ τὴν ἰδίαν καὶ τὴν τῶν ἀγαπωμένων καρδίαν. Εἶναι πικρὰ ἡ ἀλήθεια αὕτη καὶ ἐν τούτοις ἀποτελεῖ πιστοτάτην εἰκόνα τοῦ καθ' ἑκάστην βίου.

Ἡ Ζηλοτυπία, ἡ δυσπιστία, αἱ μομφαὶ καὶ τὰ αἰώνια παράπονα εἶναι αἱ γονιμώτεροι πηγαὶ τῆς συζυγικῆς διαστάσεως καὶ τῶν καθημερινῶν ἐρίδων. Τούναντίον ἡ γλυκεῖα ἐπιείκεια, ἡ ἀπεριόριστος ἐμπιστοσύνη καθιστῶσι διαρκῆ καὶ σταθερὰν τὴν συζυγικὴν ἀφοσίωσιν. Ὅσον ἐκδοτος καὶ ἂν εἶναι ὁ ἀνὴρ, δὲν ἀπαρνέεται τὸν οἶκον, ἐν ᾧ εὕρισκε τὴν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν, ἵνα ἐπιζητήσῃ ἀμφίβολον τοιαύτην ἀλλαγὴν.

Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ἘΝ Τῆ-ΠΑΓΚΟΣΜΙῳ, ἘΚΘΕΣΕΙ ΤΟΥ ΧΙΚΑΓΟΥ

(Ἀναπαύσεις)

Τὰ μέγαρα τῆς ἐκθέσεως ἐγείρονται ὡς διὰ μαγείας. Μόλις δύναται τις νὰ σχηματίσῃ ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς ἐπιτελουμένης ἐργασίας, ἐὰν ὑπολογίσῃ ὅτι μόνον εἰς τὸ Jackson Park καταφθάνουσι καθ' ἑκάστην 35—40 σιδηροδρομικαὶ φορτηγοὶ ἅμα ξαί πλήρεις ὑλικοῦ.

Ἦπὸ τὸ ἐν ἡμῖς ἑκατομμύριον δολλαρίων διατεθῆσεται πρὸς ἐξωραϊσμὸν τῶν περὶ τὴν Ἐκθεσὶν πλατειῶν καὶ ὁδῶν. Πεδροδρόμια καὶ λεωφόροι ἀπέραντοι θὰ διασχίζωσι τὰ πρᾶ-

σινα καὶ ἀνθοστόλιστα ἀνδρᾶ, δένδρα διακοσμητικὰ, ἀναθροτήρια, ἀγάλματα, λίμναι τεχνηταί, ρύακες καὶ πᾶν ὅτι εὐφραίνει καὶ ἀναπαύει τὴν ὄρασιν θὰ περιπλασιοῖ τὴν ἀπέραντον ταύτην Ἐκθεσιν. Διὰ τὴν διακόσμησιν ταύτην ἐργάζονται ἤδη πυρετωδῶς ὀκατάκοιοι ἄνθρωποι.

Ἡ καλλιτεχνία θὰ καταλάβῃ σπουδαιότατην θέσιν ἐν τῇ Ἀμερικανικῇ Ἐκθέσει. Μόνον διὰ καλλιτεχνικὰ διαμερίσματα τῆς Γαλλίας καὶ Δανιμαρκίας διετέθησαν ἤδη εἴκοσι ἕξ χιλιάδες τετραγωνικὰ μέτρα. Τὸ μέγαρον τοῦ μουσικοῦ τμήματος ἰδρύεται ἐντὸς μικρᾶς νήσου καταφύτου εἰς τὸ κέντρον μαγικοῦ κήπου. Τὸ μέγαρον τοῦτο ἔχει ὕψος ἑκατὸν πενήντα ποδῶν, θὰ στοιχίσῃ δὲ ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας δολλαρίων.

Ἐλθῶμεν ἤδη εἰς τὸ γυναικίον τμήμα τῆς ἐκθέσεως, ἐν ᾧ ἐλπίζομεν νὰ ἀντιπροσωπευθῆ ἡ ὠραία πατρις σας, καὶ εἰς τὸ συνέδριον τῆς ὁποίας ἐλπίζομεν ὅτι θὰ σᾶς ἔχωμεν κατὰ τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν ὑπόσχεσιν ἐν τῷ ἐν Παρισίοις Συνεδρίῳ.

Χάρις εἰς τὴν ἀκάματον ἐνεργητικότητά της κ. Πότερ-Πάλμερ προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς αἱ γυναῖκες λαμβάνουσιν ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ μέρος, ὅπερ ταῖς εἶχον ἀποποιήθῃ εἰς τὰς προηγουμένας ἐκθέσεις. Εἰς τὴν μίς Hayden, ἀρχιτέκτονα κόρην εἰκοσαετίδα μόλις ἀνετέθη ἡ ἰδρυσις τοῦ μεγάρου, ὅπερ ὠρίσθη διὰ τὰ γυναικίαι ἐκθέματα. Εἰς γυναικᾶ ἐπίσης τὴν μίς Harriet Monroë ἐκ Χικάγου ἀνετέθη ἡ σύνθεσις μουσικοῦ ἔργου εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐγκαινιάσεως τῆς ἐκθέσεως.

Εἰς τὸν ἐπιβληθέντα διαγωνισμὸν διὰ τὰ ἀγάλματα τοῦ μεγάρου τῶν γυναικίων ἐκθεμάτων ἡ καλλιτέχνης κυρία Alice Bideout ἤρατο μετὰ τῶν συναγωνιστῶν της ἀληθῆ θρίαμβον. Τὰ τρία ἐκ γύψου προπλάσματά της, ἅτινα παμψηφεί ἐθεωρήθησαν ὡς τὰ ὠραιότατα καὶ καταληλότατα πάντων παριστωῖσι τὸ πρῶτον τὰς Γυναικείας Ἀρετάς. Τὸ δεύτερον τὴν Γυναῖκα ὡς Ἀγγελὸν τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τὸ τρίτον τὴν θέσιν, ἣν κατέχουσιν αἱ Γυναῖκες ἐν τῇ Ἱστορίᾳ. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον τῶν συμπλεγμάτων τούτων θὰ τοποθετηθῶσιν ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ μεγάρου εἰς ὕψος δέκα μέτρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους. Ἐκαστον τούτων θὰ στοιχίσῃ 2,500 δολλάρια. Τὸ δεύτερον, ἡ Γυνὴ ὡς Ἀγγελὸς τοῦ Πολιτισμοῦ θὰ ἐπεξεργασθῆ ἐν ἀναγλύφῳ καὶ θὰ τοποθετηθῆ ἐπὶ τῆς μετόπης τῆς μεγαλειτέρας στοᾶς τῆς ἀγοῦσης εἰς τὴν κεντρικὴν κλίμακα τοῦ μεγάρου τῶν γυναικῶν. Ἡ τιμὴ αὐτοῦ ὠρίσθη εἰς 3,000 δολλάρια.

Ἡ κ. Emilie G. Stevens, de Est-Orange ἐξελέγη πρώτη μετὰ τῶν κυριῶν, αἵτινες θὰ ἀντιπροσωπεύωσι τὰ δέκα τρία κράτη τῆς ἀρχικῆς ἐνώσεως, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἐπὶ τῆς λίμνης ἐπισήμου ἐνάρξεως. Πᾶσαι αἱ κυραὶ αὐταὶ ὀφείλουσι νὰ κατέχωνται ἐκ τῶν ἀπογόνων τῶν ἡρώων τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγώνος.

Ἡ πρόεδρος μας κ. Potter Palmer ἀπηύθυνεν ἤδη ἐπιστολὰς πρὸς τὰς Α. Μ. τὴν βασιλίσσαν τῆς Ἀγγλίας, τὴν ἀντιβασιλίσσαν τῆς Ἰσπανίας καὶ τὴν βασιλίσσαν τῆς Ἰταλίας. Πρὸς τούτοις δὲ πρὸς τὴν κ. Καρνῶ, σύζυγον τοῦ προέδρου τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας ὡς καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας ἐπισημότητας, παρακαλοῦσα αὐτὰς νὰ ἐνισχύσωσι τὸ ἔργον τῶν Ἀμερικανίδων γυναικῶν σχηματίζουσα ἐπιτροπὰς ἐκ τῶν ἰδίων ὑπηκόων καὶ ἀποστέλλουσα ἀντιπροσώπους ὡς καὶ προϊόντα τῆς ἐν ταῖς χώραις τῶν γυναικείας τέχνης καὶ βιομηχανίας.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἱατρικοῦ τμήματος τῆς ἐκθέσεως κ. John

Owen ὑπεσχέθη πρὸς τὴν κ. Potter-Palmer ὅτι αἱ γυναῖκες θὰ καταταχθῶσιν μετὰ αὐτὰ ἃ καὶ οἱ ἄνδρες δικαιώματα εἰς τὴν διαρκῆ ὑπηρεσίαν τοῦ ἱατρικοῦ τμήματος.

Τέλος ὁ τελευταῖος ἤλος, ὅστις θὰ τεθῆ εἰς τὸ μέγαρον τῆς γυναικείας Ἐκθέσεως θὰ εἶναι ἐκ χαλκοῦ, ἀργύρου καὶ χρυσοῦ ἐπ' αὐτοῦ, δὲ θὰ χαραχθῆ τὸ ὄνομα τῆς κ. Πότερ-Πάλμερ, εἰς τὴν ὀφείλεται κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ ἐξασφαλισθεῖσα ἐπιτυχία τοῦ γυναικείου τμήματος τῆς ἐν Χικάγῳ Ἐκθέσεως.

Χικάγον Marie Rail

Ἡ ΜΙΚΡΑ ΕΣΘΗΣ

(Ἀναμνήσεις ταξειδιώτου)

Παρήλθε πολὺς ἔκτοτε καιρὸς. Ἡ γῆ ἦτο πάλλευκος, κεκαλυμμένη ὑπὸ πυκνοῦ στρώματος χιόνος. Ἡ ἐξοχὴ ἰδίως ἀντενάκλα ἀπερίγραπτον αἴγλην. Πᾶς κλάδος δένδρου ἔφερε τὸ κύκνειον χροῶδες ἐπίστρωμά του, ὁ ποταμὸς ἔσυρεν ἐσθῆτα ἐκ λευκοῦ βελούδου, καὶ ὁ ἥλιος μειδιᾷ εἰς τὴν ἀγνὴν ταύτην λευκότητα, ἔβλεπεν ἐρυθρίως ὑπὸ τὰ φιλήματά του τὰς στέγας τῶν τῆδε κακείσε διεσπαρμένων ταπεινῶν οἰκίσκων.

Μᾶς εἶχον προσκαλέσει εἰς πρόγευμα ἐν τῇ ἐπαύλει μεγαπλοῦτου φίλου. Ἐξερχόμενοι τοῦ ἐστιατορίου εἶδομεν αἰφνης καταφθάνοντα ἐκ παντός σημείου ὑπὲρ τὰ τριάκοντα ἔκκλητρα. Ὁ φιλοξενῶν μας κύριος ἐπρότεινε τότε, ὡπως πληρέστερον θαυμάσωμεν τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως καὶ διασκεδάσωμεν ἐν ταύτῳ, νὰ ἐκδράμωμεν μέχρι τῆς πλησίον κωμοπόλεως, κειμένης ἐπὶ ὠραίας γραφικωτάτης ὑψηλῆς τοποθεσίας.

Ὁραιότεραν ἐκείνης ἐκδρομὴν δὲν δύναται οὔτε νὰ φαντασθῆ τίς ποτε. Ὅλα αἱ κυραὶ καὶ οἱ κύριοι κεκαλυμμένοι διὰ πλουσιῶν σισυρῶν, μὲ μικροὺς δερματίνους πέλους. Οἱ ὑπηρεταὶ καὶ ἀμαξήλαται μὲ τὰς ὠραίας των οἰκοστολὰς. Οἱ ἵπποι μὲ τὰς πολυχρῶμους διασκευὰς των καὶ τὸ ὠραιότερον πάντων τὰ σχήματα καὶ αἱ ἀλληγορικαὶ παραστάσεις τῶν ἐκλήθρων, ποικίλλουσαι ἀπὸ τοῦ κογχυλίου, ἐξ οὗ ἐξῆλθεν ἡ Ἀφροδίτη μέχρι τοῦ κύκνου, ἀπετέλουν εἰκόνα μοναδικὴν ἐν τῇ γραφικότητι τῆς.

Αἰφνης οἱ σύροντες τὸ ἔκκληθρόν μας ἵπποι, φερόμενοι μετ' ἰλιγγιώδους ταχύτητος προσέκρουσαν ἐπὶ τινος δένδρου καὶ αὐτοστιγμὴ ἐγὼ μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου μου εὐρέθημεν ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ—εὐτυχῶς—χιονώδους τάπητος, ὀλίγον φοβισμένοι μόνον, χωρὶς ὅμως οὐδὲν ἀπευκατιῶν.

Τὰ ἄλλα ἔκκλητρα ἦσαν ἤδη εἰς μακρὰν ἀφ' ἡμῶν ἀπόστασιν. Ἐγὼ δὲν ἠδυνήθην νὰ συγκρατήσω τὸν νευρικὸν γέλωτα, βλέπουσα τὸν σύντροφόν μου κατάλευκον καὶ τανύοντα τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ὡπως πεισθῆ ὅτι οὐδὲν τούτων συνετρίβη εἰς τὸ ἀπότομον ἐκεῖνο κτρακυλισμα. Τὸ κύκνειον ἄρμα μας εἶχεν ἀποχωρισθῆ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, μόνον δ' ὁ ἡνίοχος μας ἐφαίνετο συγκεινημένος, διότι εἶδει νὰ ἀναμεινῶμεν ἐκεῖ μέχρις οὗ τὸ ἔκκληθρον ἐπισκευασθῆ καὶ δυναθῶμεν ἀκινδύνως νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μας.

Μικρὰ καλύβη πολὺ πτωχικοῦ ἐξωτερικοῦ ὕψουτο πρὸ ἡμῶν. Ἐκρούσαμεν τὴν θύραν καὶ ἄνθρωπος τεσσαρακοντοῦτης, ἄγριος καὶ ἀντιπαθητικὸς ἔσπευσε νὰ μᾶς ἀνοίξῃ. Τῷ ἐξηγήσαμεν τὸ αἶτιον τῆς ἐπιταξέσεώς μας καὶ χάρις εἰς καπικὰ τινα μᾶς προσέφερεν ἄσπλον, ὑποτρεχθεὶς μάλιστα νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀμαξήλατην εἰς ἐπανόρθωσιν τοῦ ἔκκληθρου.

Εἰσήλθομεν ἐν τῇ καλύβῃ, ἐν ᾗ μετ' ἐκπλήξεώς μας εἶδομεν

ὠραιότατην γυναῖκα ἣν ἠδύνατό τις νὰ ἐκλάβῃ ὡς Ραφαήλειον Παναγίαν. Ἐκάθητο ἐπὶ σεσαθρωμένου σάιμποδος καὶ ἐκράτει ἐπὶ τῶν γονάτων της μικρὰν παιδικὴν ἐσθῆτα. Ἔστρεψε πρὸς ἡμᾶς τοὺς γαλανοὺς καὶ μεγάλους ὀφθαλμοὺς καὶ χωρὶς οὐδαμῶς νὰ ἐκπλαγῆ διὰ τὴν ἀπρόοπτον ἐκεῖ παρουσίαν μας, εἶπε: Ἦλθετε νὰ ἰδῆτε τὸ μικρὸ μου. Εἴθε πολὺ καλοὶ νὰ τὸ ἐνθυμῆσθε ἐνῶ εἶναι τόσῳ πτωχόν. Ἄλλ' αὐτὸ συμβαίνει εἰς ὅλους τοὺς ἄρχοντας ὅσοι τὸ εἶδαν μίαν φορὰν. Πάντοτε ἅμα περνοῦν. Ζητοῦν νὰ τὸ ἴδουν καὶ πάλιν. Εἶναι τόσῳ γλυκὸ τὸ παιδάκι μου, τόσῳ εὐμορφο! Νὰ τῶρα μ' ἐφίλησε καὶ ἐβγήκε. Θὰ ἔλθῃ ἀμέσως γιὰτὶ μοῦ ὑπεσχέθηκε νὰ μὴν πάῃ πιά κοντὰ στὸν ποταμόν, ὅπου λυώνει ὁ πάγος. Νὰ καὶ τὸ φορεματάκι ὅπου τοῦ ἐτελείωσα καὶ θὰ τοῦ βάλω ἅμα ἔλθῃ. Καὶ λέγουσα ταῦτα ἤρξατο ἀσπάζομένη μετὰ πάθους τὸ μικρὸν φόρεμα.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐφάνη ἐπανερχόμενος ὁ σύζυγός της. Μόλις τὸν εἶδε, ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς ὑποκόφου: Μὲ κτυπᾷ διότι δὲν θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι τὸ μικρὸν μας ἀπέθανε. Λέγει ὅτι ἐπνίγηκεν εἰς τὸν ποταμόν. Καὶ ὅμως κάθε βράδῳ τὸ μικρὸν μου ἔρχεται καὶ τοῦ ἀλλάζω τὰ βρεγμένα φορεματάκια του, μὲ αὐτὸ τὸ στεγνά.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀνδρός ἔλαβε παρευθὺς σκληροτάτην ἔκφρασιν: Εἶναι τρελλή, μᾶς εἶπε, ἀφότου ἀπέθανε τὸ παιδί της καὶ περὶ ζωὴ μαύρη κοντὰ σ' αὐτήν. Εἶναι ἄν πεθαιμένη. Ἄλλο τίποτε δὲν τῆς δίδει ζωὴν, παρ' αὐτὸ τὸ φορεματάκι ποῦ ἔχει 'στὰ γόνατα.

Τῷ ἔδωκα ὅσα χρήματα εἶχον μαζὺ μου καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μὴ τὴν κακομεταχειρίζεται. Πλησιάζουσα δὲ πρὸς τὴν ὠραίαν παράφρονα τῆ εἶπον: Τί εὐμορφο φορεματάκι! καὶ πῶς λυποῦμαι! ποῦ δὲν εἶδα τὸ μικρὸ!

Μὲ ἤρασε τότε περιχαρὴς ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ μοῦ εἶπε: Ἀὔριο νάρθητε, θὰ σᾶς περιμένῃ.

Παρήλθεν ἔκτοτε πολὺς καιρὸς. Τόσον πολὺς ὥστε ἐλπίζω ὅτι ἡ δυστυχῆς ἐκείνη θὰ μετέβῃ ἤδη εἰς κόσμον καλλίτερον τούτου πρὸς συνάντησιν τοῦ τέκνου της, διὰ τὸ ὅποιον αἱ ἀδείξιοι χεῖρές της εἶχον κατασκευάσει τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο φορεματάκι.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΑΠΟΡΟΥ ΚΟΡΗΣ

20 Δεκεμβρίου 1890.

Πόσην τρελλὴν χαρὰν αἰσθάνομαι σήμερον ἀναλογιζομένη ὅτι πρόκειται τέλος πάντων καὶ ἐγὼ νὰ εἰσελθῶ εἰς τὸν μέγalon κόσμον, νὰ χαρῶ, νὰ διασκεδάσω, νὰ χαρεύσω μετὰ τῶν πλουσιῶν. Ναί! χαίρω διότι ἡ προσεγγίζουσα πρώτη τοῦ ἔτους θὰ εἶναι δι' ἐμὲ ἡμέρα ἔκτακτος, ἡμέρα χαρᾶς καὶ διασκεδάσεως.

Ἀπὸ τῆς γῆς μοῖ εἶπεν ἡ Κ^α Δ., ὅτι θὰ λάβω καὶ ἐγὼ μέρος εἰς τὸν διοργανιζόμενον χορόν, τὸν διδόμενον τὴν πρώτην τοῦ ἔτους διὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτῆς. Μόλις τὸ τοῦ ἔτους διὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτῆς. Μόλις τὸ ἤκουσα καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἀρχίσω νὰ πιδῶ ἐκ τῆς χαρᾶς. Ἄλλ' ἐστῆλωθην ἀκίνητος ὅταν παρετήρησα ὅτι ὀφθαλμοὶ ὡς τοῦ Ἄργου ἦσαν προσηλωμένοι ἐπ' ἐμοῦ, οἱ ἀθῶοι καὶ περιεργοὶ ὀφθαλμοὶ τῶν τριῶν τῆς Κ^ας Δ. θυγατέρων, ὧν ἀπὸ τριετίας εἶμαι παιδαγωγός. Χάρης εἰς τὴν συνδέουσάν με μετὰ τοῦ Κ^{ου} Δ. συγγένειαν. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ κρατήσω τὴν θέ-

σιν μου, τὴν ἀξιοπρέπειάν μου, ὅθεν καὶ ξηρῶς εὐχαρίστησα τὴν Κυρίαν καὶ ἐσπευσα ἀμέσως νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς τὸ προσφιλέσ μοι σημειωματάριον, τὸν ἐχέμυθον τοῦτον καὶ ἀχώριστον φίλον μου, ὅλην τὴν ἀληθῆ καὶ ἀνυπόκριτον χαρὰν μου.

21 Δεκεμβρίου 1890.

«Οὐδὲν καλὸν κακότητος ἄμικτον» λέγει ἡ παροιμία καὶ τοῦτο δοκιμάζω καὶ ἐγὼ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ. Ἡ χαρὰ μου ὅλη ἡ χθεσινὴ ἐψυχρολουτίσθη ἐκ τοῦ ἀκούσματος, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχω καὶ ἐνδυμα κατὰλληλον διὰ τὴν περίστασιν. Ἐγὼ δυστυχῶς οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἐφηβικῆς μου ἡλικίας ἀπέκτησα φόρεμα ἀνοικτοῦ χρώματος, ὡς ἐκχρωματιζομένου καὶ φθειρομένου ταχύτερον, καὶ μὴ ἀνταποκρινομένου εἰς τὰς αὐστηράς ὑπαγορεύσεις τοῦ πτωχοῦ μου βαλαντίου. Ἐξ ἄλλου δὲ ἀφοῦ δεκαοκταετίς ἀνέλαβον τὴν παιδαγωγίαν κορασιῶν, ὧν ἡ πρεσβυτέρα μὲν ἦτο νεωτέρα μου κατὰ τέσσαρα ἔτη, ἔπρεπε βέβαια, καθὼς μὲ συνεβούλευσε καὶ ἡ συνετὴ μήτηρ μου, ὅταν μὲ ἀπεχωρίζετο, νὰ προτιμῶ τὰ σκιερὰ χρώματα, ὡς καὶ ἐν τοῖς λόγοις καὶ ἐν τοῖς ἔργοις τὸ σεμνόν, διὰ νὰ μὴ προσελκύω τὴν προσοχὴν κακοβούλων ὀφθαλμῶν, καὶ διὰ νὰ δύναιμι νὰ ἀντιπροσωπεύω τὴν μητέρα εἰς τὰς προσφιλεῖς μοὶ μαθητριάς.

Ἀλλὰ τώρα τί πρέπει νὰ κάμω; Πρέπει βέβαια νὰ ὑποστῶ τὴν ἐκτακτον ταύτην θυσίαν, καὶ νὰ ἐξοδεύσω τὰς μικράς μου οικονομίας πρὸς κατασκευὴν φορέματος, ἐνῶ προώριζον αὐτὰ διὰ δῶρα πρωτοχρονιάτικα τῶν μικρῶν μου ἀδελφῶν. Ἀλλ' αὐτὸ μὲ λυπεῖ. Νὰ ἀφήσω τὰς ἀδελφάς μου χωρὶς δῶρα καὶ νὰ προτιμήσω τὸ φόρεμα; Νὰ χάσω ὅμως καὶ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην εὐκαιρίαν τοῦ νὰ θαυμάσω τὸν μεγάλον κόσμον; Καὶ αὐτὸ δυσάρεστον. Ἄς κάμω τὸ φόρεμα ἀφοῦ, μάλιστα τὸσον γαργαλίζομαι καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἴδω χορόν, καὶ διὰ τὰ δῶρα σκέπτομαι κατόπιν.

1 Ἰανουαρίου 1891, 8η ὥρᾱ Μ. Μ.

«ὦ! τί λαμπρὰ ἐνδυμασία. Πόσον λυποῦμαι, ὅτι δὲν εἶναι παροῦσα καὶ ἡ μήτηρ μου διὰ νὰ μὲ καμαρώσῃ! Τὸ φόρεμά μου εἶναι ρόδινον· εἶνε ἀπαράλλακτον μὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐφόρεσα κατὰ μίαν ἐορτὴν τοῦ μακαρίτου πατρός μου, ὅταν ἤμην δέκα ἐτῶν, ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τὰς ἐπιφωνήσεις καὶ τοὺς ἀσπασμούς τοῦ πατρός μου, ὅταν μὲ εἶδεν ἐστολισμένην. Ἐνθυμοῦμαι τὰς φιλοφρονήσεις τῶν παρευρισκομένων φίλων, οἵτινες δὲν ἔπαυον ἀπὸ τοῦ νὰ μὲ ἀσπάζωνται καὶ νὰ μὲ ἀποκαλῶσιν ὠραῖον ρόδον. Τὸ φόρεμά μου εἶνε ἐπίσης ρόδινον, ἀλλ' ἐγὼ ἔπαυσα πλέον ἀπὸ τοῦ νὰ εἶμαι ὠραῖον ρόδον. Ἐν τούτοις εἶμαι βεβαία ὅτι ἐὰν μὲ ἔβλεπεν ἡ μήτηρ μου τὴν στιγμὴν ταύτην, ὅτε ἡ χαρὰ καὶ ἡ συγκίνησις κατεπορφύρωσαν τὸ πρόσωπόν μου, δὲν θὰ ἐδίσταζεν ἀπὸ τοῦ νὰ μὲ ἀποκαλέσῃ καὶ πάλιν ρόδον.

2 Ἰανουαρίου 1891.

Χορός, διασκέδασις, χαρὰ, τιμὴ, ὑπόληψις τὰ πάντα προϋποθέτουν πλοῦτον. Ἄνευ αὐτῶν εἶναι ἐπίπλαστα. Δι' ἐμέ, ἥτις στεροῦμαι αὐτοῦ ὁ χθεσινὸς χορός, δὲν ἦτο ὡς τὸν ὠνειροπόλουν, ἀλλ' ἐν μάθημα, μάθημα σκληρὸν καὶ διδακτικόν. Διεσκέδασα καὶ ἐγὼ ἐνόσφ με ἐθεώρουν πλουσίαν. Διεσκέδασα ἐνόσφ με ἐθεώρουν ὡς ἀνεψιὸν τοῦ κ. Δ. (ὡς εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ συστήσῃ ὁ καλὸς μου θεῖος, χωρὶς δυστυχῶς νὰ προσθήσῃ καὶ τὸ οἰκοδιδάσκαλος τῶν θυγατέρων μου) ὡς πλουσίαν δηλ. καὶ πολὺφερνον νύμφην, τὴν ὁποίαν καὶ ἐσπευσαν

νὰ πολιορκήσωσι πάντες οἱ προκοθῆραι. Εἰς μάλιστα εὐτυχέστερος θεωρούμενος τῶν λοιπῶν κατώρωσε νὰ γίνῃ ὁ ἀχώριστός μου *καβαλλιέρος* ἐκθειάζων ἀδιακόπως τὰς χάριτάς μου καὶ τὴν καλλονήν μου.

Ἐγὼ δὲ ἤκουον καὶ ἐμεθυσομένη ἀπὸ τοὺς γλυκεῖς ἐκείνους λόγους του. Παράδοξον αἰσθημα συμπαθείας καὶ φόβου, χαρὰς καὶ λύπης ἤρχισε νὰ καταλαμβάνῃ τὴν καρδίαν μου. Ἀπεμακρυνόμενη καὶ ἐν ἀγνοίᾳ μου εὐρισκόμενη καὶ πάλιν πλησίον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Πρὸς στιγμὴν ἔπαυσα νομίζω ἀπὸ τοῦ νὰ εὐρίσκωμαι ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους καὶ τῆς τύρβης τοῦ χοροῦ, καὶ διὰ μαγικῆς τῆς φαντασίας εἰκόνας εὐρέθην εἰς τὴν πατρικὴν μου ἐστίαν ἔχουσα περὶ ἐμὲ τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου καὶ τὸν ξένον ἐκεῖνον, ὅστις μοὶ ἦτο πλέον οἰκείος καὶ φίλος. Καὶ τὸ ὄραμα τοῦτο ἔβλεπον ὑπνωτιζομένη ἀπὸ τοὺς ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς του καὶ λικνιζομένη ἀπὸ τοὺς μεθυστικούς λόγους του.

Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ὠραίας ταύτης ἐκστάσεως μὲ ἀπέσπασεν ἐλαφρὰ φίλη, ἥτις ἐξαντλήσασα παντὸς εἶδους φλυαρίαν μὲ ἐπλησίασε καθ' ἣν ὥραν ὅλως ἀφηρημένη καὶ σχεδὸν ἐκστατικὴ ἐχώρευον τὸν τετράχορον μετ' ἐκείνου, καὶ μοὶ εἶπε μετὰ εἰρωνικῆς ἀφελείας. Ὁ χορὸς δὲν θέλει τόσην σκέψιν καὶ σοβαρότητα. Δὲν εἶναι μάθημα γραμματικῆς οὔτε τεχνολογίας.

Τί σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τῆς γραμματικῆς καὶ τῆς δεσποινίδος; μήπως εἶναι μαθήτρια καὶ τὴν πειράζετε; ὑπέλαβεν ἐκεῖνος.

Χορεύετε λοιπὸν μὲ τὴν δεσποινίδα χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζετε; Σὰς τὴν συνιστῶ λοιπὸν ὡς ἐλλόγιμον διδάσκαλον τῶν οἰκοδεσποινίδων, εἶπε καὶ ἐξηκολούθησε τὸν χορὸν τῆς.

Ἦρκεσαν αἱ ὀλίγαι αὐταὶ λέξεις νὰ σβέσωσι διὰ μιᾶς τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ νὰ δεσμεύσωσιν ἀμέσως τὴν λάλον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης γλῶσσάν του. Ἀθύμως καὶ βεβιασμένως ἐξηκολούθησε τὸν μετ' ἐμοῦ τετράχορον. Ἐγὼ ἐκπληκτος ἐπέζητον χορεύουσα τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου. Ὁ τετράχορος ἐτελείωσε. Καὶ ἐκεῖνος μὲν ἐσπευσεν ἀλλαχοῦ, ἵνα ἐπιτηδείοτερον θηρεύσῃ, λυπούμενος διότι ἀπώλεσε τὴν ὥραν του, ἐγὼ δὲ ὅπως χαράζω ἐπὶ τοῦ σημειωματαρίου μου τὰς ἐκ τοῦ χοροῦ ἀλγεινάς ἐντυπώσεις μου.

1 Ἰανουαρίου 1892.

Εἶναι ἡ πρώτη τοῦ ἔτους καὶ πρόκειται πάλιν νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν χορευτικὴν τοῦ θεοῦ μου. Ἄλλ' ὁποία διαφορὰ αἰσθημάτων! Δὲν μὲ συγκινεῖ πλέον τὸ ρόδινον ἢ οὐρανόχρορον ἢ λευκὸν χρῶμα τοῦ φορέματος, οὔτε πολυπραγματικὸν πλέον περὶ αὐτοῦ, διότι ἐνόησα, ὅτι ὅσον ἀπλοῦστερον ἐνδύομαι, τοσοῦτον ὀλιγώτερον διατρέχω τὸν κίνδυνον νὰ ἐκλαμβάνωμαι ὡς πολὺφερνος. Ἀλλὰ μήπως καὶ αὐταὶ εἶναι εὐτυχεῖς; Σκληρὰ τύχη ἀθῶας κόρης μὲ ἐδίδαξεν ὅτι μεγίστους κινδύνους διατρέχουσιν καὶ ἐκεῖναι ἐν μέσῳ τοῦ πατρικοῦ πλοῦτου καὶ τῆς μεγάλης εὐδαιμονίας.

Ὁ προκοθῆρας κύριος, ὅστις ἀγνοῶν τὴν πτωχείαν μου μοὶ εἶχεν ἐπιτεθῆ κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν του κατέφυγεν εἰς ἄλλην, ἀληθῶς πλουσίαν, τὴν ὁποίαν καὶ κατώρωσε δολίως νὰ σαγηνεύσῃ.

Τὴν ἐσπερίδα ἐκείνην ἐπηκολούθησε πολὺκροτος μνηστεία

καὶ ταύτην γάμος δυστυχέστατος. Καὶ ἐνῶ ἔτος μὲν παρῆλθεν ἀπὸ τῆς γνωριμίας των, ὡς σωτηρίαν τῆς ἡ δυστυχῆς ἐπιζητεῖ σήμερον τὸ διαζύγιον.

«ὦ! τώρα δὲν μεμψιμοιρῶ πλέον διὰ τὴν πτωχείαν μου! Ἀπόψε θὰ ἐνδυθῶ ἀπλούστατα, καὶ ἂν τις θὰ ἔχη τὴν εὐχαρίστησιν νὰ χορεύσῃ μαζῇ μου πρῶτον θὰ συστηθῶ ποία εἶμαι. Διότι τὸ νὰ ἀκούῃ τις ψευδῆ ἐγκώμια καὶ πλαστοὺς ἐπαίνους εἶναι ὡς νὰ πληρώνηται μὲ κίβδηλα νομίσματα.

Δόμνα Θωμᾶ.

ΔΑΦΝΗ ΚΑΙ ΜΥΡΤΙΑ

(Διὰ τοὺς ἀρραβῶνας τῆς δεσποινίδος Ὀλγας Κουμουνοῦρου)

ΔΑΦΝΗ. Εὐπνα μυρτιά μου ξύπνησε
Τὴν κόρην ν' ἀντικρύσης
Ποῦ νύφη σοῦ τὴν ἔστειλα
Λαμπρὰ νὰ μοῦ στολίσῃς.

Ἐκεῖ ποῦ ἰδῆς ἀγκαλιασταῖς
Ταῖς Χάραις νὰ προβάλλουν,
Ἐκεῖ ποῦ Ἀγγέλους εὐθυμα
Τὰ κάλλη τῆς νὰ ψάλλουν.

Θὰ εἶν' ἐκεῖνη. Στὴ γλυκεῖά
Θὰ τὴν ἰδῆς ματιά,
Νὰ τὴν στολίσῃς ξύπνησε,
Ὁραία μου μυρτιά.

ΜΥΡΤΙΑ. Ναί, δάφνη μου, μ' ἐσώκωσαν
Τὰ χαρωπὰ τραγούδια
Καὶ ἄπλωσα τοὺς κόλπους μου.
Γιὰ κύττα τί λουλούδια,

Νὰ τὴν στολίσω ἔκοψα
Κι' ἐπλεξα τὸ στεφάνι.
Βλέπω ταῖς Χάραις προχωροῦν.
Ὁ ἄγγελός μας φθάνει.

Ἄλλ' ἄδικα οἱ κόποι μου
Καὶ τὰ στολισμάτά μου!
Τὴν βλέπω καταστόλιστη
Νὰ ἔρχεται ἔμπροστά μου.

Τὴν κεφαλὴν τῆς στέφανος
Ἐκ δάφνης περιβάλλει
Καὶ ὅπου στρέψω νὰ τὴν δῶ
Κλωνάρι δάφνης θάλλει.

Εἶνε δική σου πρὸ πολλοῦ
Δὲν ἔμεινε γιὰ μένα
Οὔτε μιὰ θέσις κἂν μικρὴ
Γιὰ λουλουδάκι ἕνα.

ΔΑΦΝΗ. Δὲν τὴν ἐκύτταξες καλά,
Τοὺς κλάδους μὴν ἀφίνης
Ἡ Δάφνη δὲν κατέλαβε
Τὸν τόπον τῆς Μυρσίνας.

Γιὰ σὲ δὲν γίνεται ποτὲ
Μιὰ θέσις νὰ μὴν εἶνε
Καὶ στὴν καρδιά τῆς πάντοτε
Πιστὸ στολίδι μεῖνε.

Τῆς κόρης ἤστραψε μὲ μιᾶς
Ὁραία ἡ ματιά
Κι' ἐπλέχθησαν ἐπάνω τῆς
Ἡ Δάφνη κι' ἡ Μυρτιά.

Κι' ἀμέσως τὴν ἐφώτισε
Τοῦ ἡλίου μιὰ ἀκτίνα
Κι' ἐπέσαν ἀπ' τὸν οὐρανὸ
Ἐπάνω τῆς δὴν κρῖνα.

Τὸ ἕνα τῆς μαννούλας τῆς
Τῆς ἔρριψε τὸ χέρι
Καὶ ὁ γλυκὺς πατέρας τῆς
Τὸ ἄλλο τῆς προσφέρει.

Κι' ἐστάξαν δὴν δάκρυα
Χαρᾶς σ' αὐτὴ τὴ γῆ.
Καὶ δίφωνος ἀντήχησε
Στὰ ὕψη προσευχή.

Ἀλλὰ κι' ἐδῶ στὰ χαμηλά
Εὐχὴν καθένας στέλλει
Νὰ φεύγ' ἡ κάθε τῆς στιγμῆ
Σὰν γάλα καὶ σὰν μέλι.

Ναί, Ὁλγα μας, τὴν νυμφικὴν
Ἐσθῆτα σου ἐνδύσου
Καὶ ζῆσε πάντοτ' ἐπὶ γῆς
Ἐν μέσῳ Παραδείσου.

12 Φεβρ. 1892.

Θάλασσα.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ ΤΩΝ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐδόθη ἡ δευτέρα φιλολογικὴ ἐσπερίς τῶν θυγατέρων τοῦ Βασιλέως ἐν βριθούσῃ καὶ πάλιν αἰθούσῃ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶς».

Ἡ δεσποινὴς Ἀριάδνη Δαυμβέργη, λίαν εὐγενῶς προσνήχθη νὰ ἀναγνώσῃ ὠραίαν μελέτην τῆς, ἥτις ἐνθουσιωδῶς ἐχειροκροτήθη παρὰ τοῦ πικνοτάτου καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου τῆς.

Τὴν λογιᾶν δεσποινίδα διεδέχθησαν οἱ κ. κ. Βελοῦδιος, Μπεκατόρος καὶ Γαϊδεμβέργη ἐκτελέσαντες ὠραιστάτην συναυλίαν. Τούτους δὲ πάλιν ὁ δραματικὸς ποιητὴς κ. Ἀντωνιάδης, ὅστις ἀπήγγειλεν ὠραῖον τοῦ ποιήμα.

Πλείονας λεπτομερείας ἐπὶ τῆς ἐσπερίδος ταύτης θέλομεν δημοσιεῖσαι προσεχῶς.

ΜΙΑ ΜΑΡΤΥΣ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

Η δεσποινίς Γόρδων, κυρία επί των τιμών της βασιλείσσης Καρολίνας πρό του αυτή νυμφευτή, παρίστατο εις τους γάμους της άτυχους ταύτης ήγεμονίδος νυμφευομένης τόν βασιλέα Γεώργιον τόν Δ'.

Η δεσποινίς Γόρδων, ένδυομένη πάντοτε μετά περισσής χάριτος και κομψότητος, θα ήδύνατο να διαφιλονεική και προς πολλὰς έτι εξ ύμων, χαρίεσσα κυρία και δεσποινίς της ωραίας πρωτεύουσας μας, τό γέρας της περι τό ένδυεσθαι καλλισθησίας, τό λέγω μ' όλον τόν ειλικρινή θαυμασμόν, όν αισθάνομαι διά τὰ φυσικά και επίκτητα θέλητρά σας.

Δεδομένου έν τούτοις ότι ή προς τό άρέσκειν έμφυτος τή γυναική τάσις δύναται να άποβή πρόξενος πολλού κακού διά πᾶσαν μεθ' υπερβάλλοντος ζήλου μεριμνώσαν και τυρβάζουσαν de la grave question des chiffons ή περι του chic, άν προτιμάτε, ως παρουσιάζουσης της γυναικείας ταύτης κλίσεως πολλούς σκοπέλους και ύφάλους, δέν θ' άπορήσητε, πιστεύω, άκούουσαι ότι ή δεσποινίς Γόρδων είχε τήν όλεθρίαν μανίαν να φέρη λίαν στενά ύποδήματα, τόσφ στενά, ώστε ήτο ζήτημα πώς ήδύνατο να κρατή τήν ίσορροπίαν βαδίζουσα.

Κατά τους γάμους της κυρίας και βασιλίσσης της είχαν αυτή, ως είκός, μίαν των τιμητικωτέρων θέσεων, φαντάζομαι δέ και φαντάζεσθε, πιστεύω, όμοίως όποιους άγώνας θα κατέβαλεν, όπως λάμψη μεταξύ των λοιπών κυριών της αύτης.

Η τελετή ήν μακρά και εις άκρον κουραστική, συνωστισμός, και καύσων μέγας.

Η δεσποινίς Γόρδων άποκαμωμένη προσπαθεί ουχ ήττον, καταβάλλουσα ήρωικωτάτους προς τούτο άγώνας, να μειδίξ, άλλ' ό πόνος καθίσταται δριμύτερος και ή ωχρότης της αύξανει, μόλις κρατείται εις τους πόδας της, όλίγον δέ πρό της λήξεως της τελετής κλίνει τήν κεφαλήν και πίπτει έκπέπουσα άσθενή στεναγμόν.

Πάραυτα τήν μεταφέρουσιν άλλαχόσε, άπαλλάττουσιν αυτήν των ένδυμάτων της, τήν αναπαύουσιν επί ανακλίντρον, τή επίταψιλεύουσιν έν ένι λόγφ πᾶσαν δυνατήν περιθαλψίν, ή λιποθυμία έν τούτοις παρατείνεται, ουδέν δίδει αυτή σημεϊον ζωής. Τέλος έπέρχεται εις τους περι αυτήν ή σκέψις του να τή άφαιρέσωσι τά σανδάλιά της. Μόλις τό εκ μετάξης περιεκάλυμμα, όπερ δικην σσηνός κατέθλιβε τους πόδας της, άποσπάται αύτών και ή δεσποινίς Γόρδων επανέρχεται εις τήν ζωήν, άλλόμενον όπως είπη τάς όλίγας ταύτας λέξεις : «Ητο από συγκίνησην, διοτι είδον τήν βασιλίσσαν» μεθ' ό άποθνήσκει. Ό κατεσπευσμένως έν τούτοις προσκληθείς βασιλικός Άσκληπιάδης, εκ σεβασμού προς τήν επιστήμην του βεβαίως, έπιστοποίησεν ότι ουχί ή χαρά του να ίδη τήν βασιλίσσαν, ήν έβλεπε δις της ήμέρας επί τρία όλα έτη, άλλ' έγκραυλική συμφορήσις, προελθούσα εκ της εις τόν έγκράυλον εισβολής του υπό των κατηραμένων σανδαλιών συμπίεσθέντος αίματος, προυκάλεσε τόν άδοξον θάνατον της μεγαλομάρτυρος ταύτης του συρμού.

Τό έπιμύθιον του ιστορικού τούτου άνεκδότου, κυρία και δεσποινίς μου, είναι ότι προκειμένου και να άρέσκωμεν έτι όφείλομεν να έχωμεν πάντοτε ύπ' ύψιν ήμων τήν πολύτιμον συμβουλήν του παμπονήρου Ταλλεϋράνδου, de l'homme à double face, ως τόν άπολαίει ό Λαμαρτίνος pas trop de zèle.

Ανθίπη Ι. Παλαμήδου.

ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΣ ΩΔΗ (REQUIEM)

(Mozart)

Κατά τό έτος 1791 έζη εις τήν Βιέννην, πτωχός τις έμπορος παλαιών ένδυμάτων, όνομαζόμενος Ruttler· ούτος είχε πολυάριθμον οικογένειαν και τό μικρόν εισόδημα, όπερ εκ του άθλιού επαγγέλματός του εκέρδιζε, μόλις ήρκει εις τό να διατρέψη νεαράν έτι σύζυγον και δεκατέσσαρα τέκνα, ών τό πρεσβύτερον ήγε τό 16ον έτος της ήλικίας του. Και όμως ό Ruttler μ' όλην τήν δυστυχίαν του ήτο καλοκάγαθος και φιλόφρων προς πάντας, ό δέ πτωχός και ό όδοιπόρος ουδέποτε έκρουον εις μάτην τήν θύραν του.

Πρό του πενιχρού καταστήματος του πτωχού Ruttler, διήρχετο καθ' έκαστην άνθρωπος, του όποιου ή σοβαρά και συμπληθητική φυσιογνωμία είλκυε τόν σεβασμόν και τό ένδιαφέρον και όστις έφαινετο προσβεβλημένος υπό θανάσιμου άσθeneίας· όταν ούτος έβλεπε να σκιρτώσι πρό αυτού τά τέκνα του έμπορου και να τόν χαιρετώσι, μειδιάμα διεστέλλε τά άχρα χείλη του και ύψων τους όφθαλμούς προς τόν ουρανόν έφαινετο, ως να ήύχετο διά τά άθώα εκείνα πλάσματα υπαρχίν γλυκυτέραν της ιδιότης του.

Ό Ruttler είχε επίσης παρατηρήσει τόν ξένον και επειδή έζητει πᾶσαν ευκαιρίαν, όπως φανή χρήσιμος εις τους όμοίους του, κατώρθωσε να λάβη παρά του άσθενούς τήν άδειαν, όπως τφ προσφέρει κάθισμά τι μετά τήν εκ του συνήθους περιπάτου επιστροφήν του· εκείνος έδέχθη τήν προσφοράν και καθ' έκαστην πρωίαν τά τέκνα του Ruttler διημεροσβήτουν τό δικαίωμα του να έτοιμάσουν τό δι' αυτόν προσωρισμένον θρανίον.

Ημέραν τινά ό ξένος επέστρεψεν εκ του περιπάτου ταχύτερον του συνήθους· τά παιδία του Ruttler τόν περιεκύκλωσαν κατά τήν συνήθειάν των και τφ λέγουσι :

— Κύριε, κύριε, ή μητέρα μᾶς έδωσεσεν αυτήν τήν νύκτα μίαν ώραίαν μικράν αδελφήν.

Εκείνος τότε, στηριχθείς επί του βραχιόνος του πρεσβυτέρου των παιδιών φθάνει μέχρι του κατωφλιού του καταστήματος και ζητεί από τόν Ruttler πληροφορίας περι της συζύγου του· ό έμπορος ήτοιμάζετο να εξέλθη και άφου τόν διεβεβαίωσε περι της αληθείας της είδήσεως και τόν ηύχαρίστησε προσέθεσε :

— Ναι, κύριε, ιδού τό 15ον όπερ μᾶς στέλλει ό Θεός.

— Καλέ μου άνθρωπε! άνέκραξεν ό ξένος με φωνήν εμφαινοσαν οδύνην και συγκίνησην, τούτο δέν θα προσθήση βεβαίως ευπορίαν εις τήν οικίαν σου, διοτι είσαι πτωχός, και σήμερα τά προτερήματα, ή τιμή και ή άρετή, ουδόλως εκτιμώνται· τότε δέ μόνον ίσως άναγνωρίζονται, όπόταν τις εύρίσκειται πλέον έντός του τάφου· άλλ' είπέ μου, εύρες άνάδοχον διά τό μικρόν σου ;

— Όταν τις είναι πτωχός, κύριε, οι άνάδοχοι δέν εύρίσκονται εύκόλως· άνάδοχοι των τέκνων μου είνε διαβάται ή γείτονες πτωχοί ως έγώ.

— Όνόμασε τό Γαβριέλλαν υπέλαβεν ό ξένος· έγώ τφ διδφ αυτό τό όνομα· ιδού έκείον φιορίνια διά τό δείπνον εις τό όποϊον θέλω παρευρεθί και έγώ· λάβε τα θα με ύποχρεώσης.

Και επειδή ό Ruttler έδίσταζε.

— Λάβε, λάβε είπεν ή ξένος· βλέπω έντός του καταστήματός σου έν βιολίον· φέρετο και θές αυτό επί της τραπέζης· συνέλαβον μίαν ιδέαν, τήν όποιαν πρέπει να ρίψω επί του χάρτου...

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ

Μετά πολλής ευχαριστήσεως πληροφορούμεθα, ότι αι κ. κ. Στεκοϋλη και Νάζου, μέλη της ύπό τήν προεδρίαν της Α. Μ. της βασιλίσσης επί των συλακίων έπιτροπής, ανέλαβον από τινος τήν διδασκαλίαν των δυστυχών φυλακισμένων γυναικών.

Αί φυλακισμέναί γυναίκες δεικνύουσιν έξαιρετικήν φιλομάθειαν και προθυμίαν, συλλαβίζουσιν ήδη έλευθέρως, άκροώνται μετ' ευλαθείας της αναπτύξεως του θρησκευτικού μαθήματος, άπειρον δ' έκηλόυσι προς τάς ευγενείς κυρίας ευγνωμοσύνην διά τους ύπερ της μορφώσεως των καταβαλλομένους κόπους, και διά τήν άγάπην και στοργήν μεθ' ής αύται μεριμνώσι ύπερ της βελτιώσεως της τύχης των.

Αί κυρίαί αύται διερμηνεύουσαι θεριμόν της Α. Μ. της βασιλίσσης πόθον, εργαζονται ήδη προς συλλογήν έράνων, διατεθειμένων εις ίδρυσιν ένταύθα γυναικείων φυλακών, έν αίς θέλουσιν έγκαθερθή πάσαι αι έν ταις διαφόροις του κράτους φυλακαίς κρατούμεναι γυναίκες. Ό σκοπός είναι ίερός, δέν άμφισβάλλομεν δέ ότι θείει τύχει πάσης ενίσχύσεως και ύποστηρίξεως.

BIBLIA

Ιστορία του 10' αϊώνος. Παρά του έκδότου κ. Γ. Κασδώνη ήρξατο ήδη ή τακτική έκδοσις της Ιστορίας του 10' αϊώνος, ώρασιότατου και πολυτελούς είκονογραφημένου συγγράμματος, άπαραίτητου διά πᾶσαν οικογενειακήν βιβλιοθήκην.

Τό έργον τούτο συγγεγραμμένον γλαφυρώς και καλλιπεώς παρά του γνωστού εις τόν φιλολογικόν κόσμον συγγραφέου κ. Π. Κρολίδου, έκδίδεται εις φυλλάδια. Έκαστον φυλλάδιον τιμάται δραχμής.

Τό ένδυμα έν τη καλλιτεχνία. Τό ώραϊον έν τφ Παρνασσφ άνάγνωσμα του κ. Αλεξάνδρου Φιλαδέλφειος, ου περιεκόπας είχε δημοσιεύσει ή «Έστημερίς των Κυριών», έξεδόθη ήδη εις καλλιτεχνικώτατον φυλλάδιον, του όποϊου τήν άπόκτισην συνιστώμεν προς τάς κ. κ. άναγναστρίας μας.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

Η ευγενής και φιλόφρωνος της πόλεως μας δέσποινα κ. Αικατερίνη Μακρεθ, συνεχίζουσα τάς φιλανθρωπίους της αιδίμου μητρός της πράξεις, και προσερχομένη πάντοτε πρόθυμος εις πᾶσαν δυστυχί άρωγός, απέστειλεν ήμίν δρ. 25 διά τήν επί της όδου Κολοκωνθός άρ. 34 δυστυχί Αικατερίνην Χατζοπούλου. Άνώνομος επίσης συνδρομητρια απέστειλεν ήμίν επίσης δρ. 5.

Αί τριάκοντα δραχμαί ενεχειρίσθησαν εις τήν δυστυχί του παράφρονος σύζυγον, ήτις και δι' ήμων εκφράζει τήν ευγνωμοσύνην της προς τάς φιλανθρώπους κυρίας.

Ό Ruttler σπεύσας έλαβε τό βιολίον και έθεσεν αυτό εις τάς χείρας του ξένου, ούτος δέ ήρξισε να κρούη φθόγγους τόσον θαυμασίους, ώστε ή όδός επληρώθη περιέργων και πολλοί μεγιστάνες άναγνωρίζαντες τόν έξοχον μουσουργόν Μοζαρτ από τους ήχους, οίτινες προσέβαλον τήν ακοήν των έσταμάτησαν τους δίφρους των· έν τούτοις, ούτος όλως άφωσιωμένος εις τήν σύνθεσιν του, ουδεμίαν προσοχήν έδωκεν εις τό πλήθος, όπερ τόν περιεκύκλου· έτελείωσε πάραυτα έρριψεν εις τό θυλάκιόν του ό,τι έγραψε και παρακαλέσας τόν Ruttler να τόν είδοποιήση τήν ήμέραν, καθ' ήν θα έτελείτο ή βάπτισις άνεχώρησεν, αφήσας αύτφ τήν διεύθυνσιν του.

Τρεις ήμέραι παρήλθον και ό ξένος δέν έφάνη πλέον· μάτην τό θρανίον έτίθετο πρό της θύρας του καταστήματος· μόνον τήν τρίτην ήμέραν μερικοί πενηθορούντες και με τους όφθαλμούς πλήρεις δακρύων έστάθησαν έμπροσθεν αυτού και τό παρετήρουν μετά θλίψεως. Τότε ό Ruttler άπεφάσισε να μεταβή ό ίδιος, όπως πληροφορηθί περι του ξένου του· πλήν φθάσας εις τό ύποδειχθέν οικημα είδε τήν θύραν κεκαλυμμένην διά μελανού ύφάσματος, έντός δέ της πενήμιως διεσκαυσμένης αίθούσης, εύρίσκειτο φέρετρον πέριξ του όποιου έκείον πολυάριθμοι λαμπάδες και πλήθος λογίων, καλλιτεχνιτών και μεγιστάνων ήθρύνει διά τήν άπροσδόκητον άπώλειαν του περιφανούς καλλιτέχνη.

Εύθως έμάντευσε τήν αλήθειαν· εκεί έμαθεν ουχί άνευ εκπλήξεως, ότι ό ξένος του, ό ευεργέτης του, ό μελλων άνάδοχος της θυγατρός του ήτο ό Mozart και ότι τήν κηδείαν του μεγίστου εκείνου άνδρός επρόκειτο να τελέσωσιν έντός όλίγου.

Ό Mozart αφήκεν εις τό μικρόν του κατάστημα τόν τελευταϊόν μουσικόν στεναγμόν του· εκεί επί του πενιχρού θρανίου καθημένος συνέθεσε τήν περφημισμένην Νεκρώσιμον ωδήν Requiem.

(Εκ του Γαλλικού)

Αριστέα Κυριακού.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

— Άλλοίμονον, φίλε μου, άπήνησεν ό Ροβέρτος του όποϊου ή καρδιά έπαλλεν ίσχυρότατα. Άλλά πώς και πού να εύρωμεν τόν πειρασμόν αυτόν ό όποϊος κρατεί, ως λέγεις, τόν νοϋν της Μαγδαληνης.

— Και άν τόν ήρα έγώ. Δηλαδή, εκείνον πού είναι από τότες ό πειρασμός και ό κακός διάβολος της επαύλειος.

— Και τό όνομά του, ήρώτησεν από κοινού ό Ροβέρτος και ή μητηρ του ίατροϋ.

— Κορβόλ.

Ό Ροβέρτος άνεπήδησεν, ένφ ή κ. Γερβαίς εξέβαλε κραυγήν άγρίας φρίκης. Ό νεανίας περιτρώμος διά τήν νεκρικήν ωχρότητα και τάς σπασμωδικάς κινήσεις της κ. Γερβαίς, τήν ύπεστήριξεν επί των βραχιόνων του, ένφ εκείνη ως έν παραληρησισμό έλεγε : 'Ό Κορβόλ ! . . . Πάλιν τό τέρας αυτό ! Άνακτώσα δέ τάς προς στιγμήν έγκαταλειψάτας αυτήν δυνάμεις : Είπετε Κορβόλ, ό Πέτρος Κορβόλ, δέν είναι έτσι ;

— Μάλιστα, κυρία. Τόν γνωρίζει και ό κ. Ροβέρτος. Ύψηλός, μελαγχρονός, με βλέμματα κατεσκαμένα, από τά όποια όμως περνούν συχνά φλόγες, από εκείνας πού δέν βλέπει κανείς εις 'μάτια χριστιανών.

— Και τί σε κάμνει να νομίζης, ότι αυτός ό άνθρωπος εξασκεί επιρροήν τινα επί της δεσποινίδος Κερμαδέκ, ήρώτησεν ή κ. Γερβαίς.

— Πώς ! Έχω πολλές άφορμας να τόν πιστεύω ως τόν αληθή Σατανάν. Μήπως άρρησε εις τήν έπαυλιν και κοντά 'στην κυρίαν κανένα από τους παλαιούς του σπητιϋ ύπηρέτας πού τήν άνέθρεψαν από μικρήν και τήν άγαπούσαν σαν παιδί τους. Μήπως εκεί πού πριν όταν ζούσε ή κυρία Μαγδαληνή δέν μπορούσε να τόν ύποφέρη έμπρός της, δέν τά κατάφερε να τόν διορίση διαχειριστήν

της περιουσίας της και με άλλα λόγια δέν θα γίνη μετ' όλίγον κυρία Κορβόλ ;

— Σύζυγος του Κορβόλ, άνέκραξε μετά πόνου ή κ. Γερβαίς, ένφ ό δυστυχής Ροβέρτος έπισπεν εις τάς άγκάλας της, έκρηγνύμενος εις τρομερούς λυγμούς. Και δέν εύρέθη κανείς να έμποδίση τό τρομερόν τούτο τερατούσημα ;

Ό συμβολαιογράφος κ. Άρδουέν έδοκίμοσε να έπιφέρη παρατηρήσεις τινάς, άλλ' ή Μαγδαληνή έδήλωσεν ώρισμένως τήν άπόφασίν της.

— Ροβέρτε ! Ροβέρτε ! άνεφώνησε μετ' άγρίας παραφορές ή κ. Γερβαίς. "Ηκουσας ; Έξεγέρθητι, τέκνον μου. Ό ίερόσυλος αυτός γάμος δέν πρέπει να γείνη.

— Νομίζετε λοιπόν ως και έγώ ότι ό δολοφόνος, ύν εξητούμεν : . . .

— Ναι ό δολοφόνος της κ. Κερμαδέκ, ό δήμιος σου καθώς και της δυστυχούς Μαγδαληνης είναι ό Κορβόλ. Ναι τό μητρικόν ένστικτον επιστραγγίζει έν έμοί τήν βεβαιότητα ταύτην.

— Ναι ! εκείνος όστις κατέστρεψε τήν ευτυχίαν του τέκνου μου, ό άθλιος, όστις τφ έλεψε τήν ευτυχίαν και τήν τιμήν του, όστις τέλος έγένετο παρτίτιος της πλήρους καταστροφής μας, και τόν όποϊον δέν σοί είχαν όνομάσει, είναι ό Κορβόλ.

— Αυτός ! είπεν ό νέος έκπληκτος. Έκδικούμενος λοιπόν τόν ευεργέτην μου θα συνεδικούμαι έμαυτόν ! Άλλά πώς θα κατορθώσω τούτο, έγώ ό κατάδικος, ό εξόριστος της Γαλλίας ! Και ό δυστυχής νέος ανέλιθη εις δάκρυα.

— Ό Θεός δέν είναι τόσο άδικος ! άνεφώνησεν ή κ. Κερμαδέκ. "Οχι ! δέν θα άφίξη τόν κακούργον αυτόν έλευθέρων να επιτελέση τό νέον τούτο έγκλημα. Δέν θα έπιτρέψη, όπως ό δολοφόνος της μητρός νυμφευτή τήν θυγατέρα, ένφ ό νέος ύν ή δυστυχής κατεδικάσθη θά άποθνήσκη άθώς μεταξύ των καταδικών της ύστάτης κατηγορίας, μακράν της πατρίδος του, δυστυχής, παρά πάντων έγκαταλειμμένος.

— Έχετε δικαίον, μητήρ μου. Ό Θεός θα με βοηθήση να δραπέτεύσω.

Η κ. Γερβαίς ώχρίασεν. Άνελογίζετο ή δυστυχής γυνή τους κινδύνους, εις ους ό Ροβέρτος από της στιγμής ταύτης θα εξετίθετο. "Ωσει όμως αφήνης ύστάτην λαβοϋσα άπόφασιν άνεφώνησεν : Έχεις δικαίον, τέκνον μου. Θα δρα-

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ο βασιλεύς κρίνων, ως λέγουσιν, ανεπαρκή τὰ μέτρα, αἵτινα ἡ κυβέρνησις τοῦ κ. Δηλιγιάννη ἔλαβε πρὸς ἀποσόθην τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, ἐζήτησε τὴν παραίτησιν τοῦ ὑπουργείου. Ἄλλ' οἱ κ. ὑπουργοὶ ἀπήντησαν ὅτι τυγχάνοντες τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Βουλῆς ἀρνοῦνται νὰ παραιτηθῶσι συγκαλέσαντες δὲ καὶ συνεδριάσιν τῆς Βουλῆς εἰς τὴν ἐπίδοξιασθεῖσαν τὴν ἀπάντησιν τῶν ὑπὸ τῶν 83 συνελθόντων κυβερνητικῶν βουλευτῶν. Ο βασιλεύς τότε ἀπέλαξε τῆς ὑπηρεσίας τὸ ὑπουργεῖον Δηλιγιάννη, ἀναθέσας τὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας, τοῦ κ. Τρικούπη ἀρνηθέντος νὰ ἀποδεχθῇ αὐτήν, εἰς τὸν κ. Κ. Κωνσταντόπουλον ὅστις ἐσχματίσεν ὑπουργεῖον ὡς ἑξῆς: Κ. Κωνσταντόπουλος, πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν καὶ προσωρινῶς τῶν Οἰκονομικῶν. Ν. Φιλάρτος τῆς Δικαιοσύνης καὶ προσωρινῶς τῶν Ἐξωτερικῶν. Κ. Παπαμιχαλόπουλος τῆς Παιδείας. Ν. Μαστραπᾶς τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Κ. Σαχτούρης τῶν Ναυτικῶν.—Τὸ νέον ὑπουργεῖον ὄρκισθὲν τὴν παρελθούσαν Τρίτην, ἀνέλαθεν αὐθημερὸν τὰ καθήκοντά του. — Αἱ ἐργασίαι τῆς Βουλῆς διεκόπησαν ἐπὶ 30 ἡμέρας.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πῶς ζωγραφίζετε ἐπὶ σιδήρῳ. Ἐὰν θέλητε νὰ ζωγραφίστη σιδηροῦν ἐπιπλὸν ἢ σκεῦος, βρέχετε αὐτὸ προηγουμένως μὲ ζέον ἔλαιον, ἀφοῦ δὲ τὸ ἀψήσετε νὰ ψυχρανθῇ δύνασθε νὰ ζωγραφίστη. Οἱ πόροι τοῦ σιδήρου κλείονται οὕτω καὶ ζωγραφίζεται ὠραϊότατα.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ἄγγινάρας σαλάτα. Καθαρίσατε καλῶς τὰς ἄγγινάρας σας. Ἀλατίσατέ τας. Βάλλετε τας νὰ βράσωσι μὲ ὕδωρ, ὥστε νὰ τὰς σκεπάξῃ καὶ λεμόνι. Ὅταν εἶναι ἔτοιμοι, ἀφαιρεῖτε τὰς ἐξω φύλλα, κόπτετε πολὺ λεπτόν μαϊντανόν, καὶ κάμνετε τὴν σαλάταν σας θέτουσα τὸ ἀνάλογον ἔλαιον, λεμόνι καὶ πιπέρι, καὶ τὸ ὑπολείψαν ὕδωρ, τὸ ὑποῖον εἶναι γευστικώτατον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν. Εἰ. Δ. Δ. Κῦθνον. Εἴχομεν λάβει ἐπιστολὴν ἐκ Πειραιῶς, ἐν ἣ μᾶς ὑπεδεικνύετε τὴν πόλιν ταύτην ὡς ὀριστικὴν διαμονὴν σας. Ἐκεῖ ἐστέλλοντο τακτικῶς μέχρι τοῦδε τὰ φύλλα. Ἦδη συμμορφώμεθα πρὸς τὰς ὁδηγίας σας. Ἐυχαριστήθητε ἐν τούτοις νὰ ἀποστείλητε καυστερούσας συνδρομὰς. — Μιᾶ

πετεύσης. Καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὲ προστατεύσῃ, διότι πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος!

Ἡ συνάντησις

Οὐδείς δύναται νὰ θεωρηθῇ ἄνθρωπος ὑπομονῆς, ἐὰν αἱ περιστάσεις δὲν τὸν ἠνάγκασαν νὰ ζητήσῃ ἐκδούλευσιν τινα παρὰ τῶν δημοσίων ὑπάλληλων ἐν δημοσίῳ γραφείῳ.

Εἰς τοιαύτην θέσιν εὐρίσκατο ὑποκείμενόν τι γνωστόν μας, εἰσελθὼν πρὸ ὥρας ὄλης ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ διοικητοῦ τῆς Νέας Καληδονίας ἐν Νουμέα. Μετὰ προσδοκίαν τριῶν ἐτῶν ὥρων, ἐκλήθη τέλος ὁ ὑπὸ ἔνδυμα προδίδων τὴν ἐσχάτην ἀθλιότητα αἰτήτης νὰ ἐκθέσῃ τὴν ἀπαίτησίν του πρὸ τοῦ γραμματέως, ὅστις ἐξετέλει χρέη εἰσηγητοῦ παρὰ τῷ διοικητῇ τῆς χώρας.

Τὸ ὄνομά σας, ἐπώνυμον, ἐπάγγελμα κ. τ. λ. ἠρώτησεν ὁ δημόσιος ὑπάλληλος.

Ἰούλιος Φλοριμόν, δραματικὸς ἠθοποιός, γεννηθεὶς ἐν Παρισίῳ, ἀπήντησεν ὁ ἐξεταζόμενος.

Εἶσθε ἀνευ πόρου ζωῆς καὶ ζητεῖτε νὰ ἀποσταλήτε εἰς Γαλλίαν δημοσίᾳ δαπάνῃ; Ἄλλὰ πῶς εὐρέθητε ἐδῶ;

Ὁ Φλοριμόν διηγήθη τότε πῶς ἐπεχείρησε τὴν ἀνά τὴν Ἀμερικὴν θεατρικὴν περιόδειαν του, πῶς ἕνεκα τρικυμίας τὸ μεταφέρων αὐτὸν καὶ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ πλοῦτον ἐξώκειλεν εἰς Ἀφρικὴν, πῶς τέλος ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ ἄσυλον εἰς Νουμέαν, ἔνθα ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ Γαλλία ἀποστέλλει τοὺς καταδίκους τῆς καὶ ἔνθα ὑπῆρχον ἀρχαὶ τῆς πατρίδος του, πρόθυμοι νὰ προσφέρωσιν αὐτῷ ἄσυλον καὶ νὰ τὸν βοηθήσωσιν, ὅπως ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν γενέτειραν.

Θὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν διοικητὴν, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ σὲ ἀποστείλῃ εἰς Γαλλίαν διὰ τοῦ ἀναχωροῦντος μεθαύριον ἀεροπλοίου. Πέρασε αὔριον, ἵνα σοὶ δώσω ὠρισμένην ἀπάντησιν.

Ὁ Φλοριμόν ἐξῆλθεν εὐχαριστημένος διὰ τὴν αἰσίαν ἔκδασιν τῆς ὑποθέσεώς του, καίτοι δὲ πεινῶν καὶ μὲ τὸ βαλάντιον ἐλαφρότατον, κατώρθου ἐν τούτοις νὰ εὐρίσκῃ διαθέσιν καὶ ψάλλῃ στροφὴν τινα ἐκ τῶν Οὐγενότων. Αἴφνης στρέφων γωνίαν τινα τῆς ὁδοῦ εὐρέθη πρὸ δύο ἀνθρώπων, ὧν ὁ ἑτερος

συνδρομητῆρ. Τὴν ἐπιστολήν σας ἐλάβομεν ὀλίγον ἄργά. Χθὲς δὲ μόνον ἐδώκαμεν τὴν εὐγενῆ προσφορὰν σας εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκωνθοῦς πτωχῶν. — Καν. Ε. Κ. Ἀθήνας. Ἰσως. — Καν. Εἰ. Κ. Οὐλέσσι. 100 φρ. ἐλήφθησαν. Σὰς ἐγράψαμεν πρὸ πολλοῦ. Ἦδη σὰς ἀποστέλλομεν ἐκ 6' ζητηθέντα ἡμερολόγια, ὡς καὶ ἀποδείξιν. — Στ. Κον. Δ. Μπ. Γαλάζιον. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. 46 ἐλήφθη. Γράφ. μεν. — Καν. Α. Σ. Ἀθήνας. Συμμορφώμεθα εὐχαρίστως πρὸς τὴν τελευταίαν σας ἐπιστολήν. Σὰς εὐγνωμονοῦμεν διὰ τὴν εὐγενῆ ὑπὲρ τῆς Ἐρ. τῶν Κυρ. μερίμάν σας. — Καν. Δ. Θ. Μακροχώριον. Δημοσιεύεται σήμερον. — Καν. Εἰ. Ν. Κ. Ἅγιον Γεώργιον. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Τὸ Ἡμερολ. 1892 τιμᾶται ὀρ. 2. — Καν. Κ. Π. Ἀθήνας. Δὲν δημοσιεύομεν ἄρθρα πολιτικά, ὥστε ἀδυνατοῦμεν νὰ σὰς εὐχαριστήσωμεν. Ἄλλως τε εἶναι μετὰ τόσης τραχύτητος γεγραμμένον, ὥστε καὶ πολιτικὸν ἐὰν ἦτο τὸ φύλλον μας δὲν ἠθέλομεν τὸ καταχωρίσει. — Κον. Δ. Π. Κ. Φιλιατρὰ. Ποία ἡ παλαιὰ διαμονή σας; — Κον. Κ. Δ. Π. Σωζούπολιν. Νέα συνδρομητῆρια ἐνεγράφη. Ἐχρεώσαμεν τὴν μερίδα σας. — Καν. Αἰ. Γ. Μ. Νύκονον. Ἀποστέλλετε συνδρομὴν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. — Κον. Σπ. Βλ. Λευκάδα. Ἐλάβατε τὴν πρὸ δύο μηνῶν ἀποσταθεῖσαν ὑμῖν ἐπιστολήν μας; — Συνδρομητῆρ. Λευκὸν φόρεμα δύνασθε νὰ φέριτε ὡς νόμφη, ὅσον πρόσφατον καὶ ἂν εἶναι τὸ πένθος σας. Τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σας μέλαν μεταξωτὸν μόνον διὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων σας. Μετὰ ταῦτα ἐπαναλαμβάνουσι τὸ πένθος, ἐνῷ ὑμεῖς φέρετε ἐναλλάξ μέλαν μεταξωτὸν ἢ λευκὸν μάλλινον καὶ μετὰ τὸν γάμον σας. Ἄλλα χρώματα δὲν δύνασθε νὰ φέριτε. — Δα. Γ. Π. Ἀλεξάνδρειαν. Ἡ ἐπιστολή σας εἶχε ληφθῆ εἰς τὸ γραφεῖον κατὰ τὴν ἐν Εὐρώπῃ διαμονήν μου, δὲν περιήλθε δ' εἰς χεῖράς μου ἢ σήμερον μόνον. Τὸ ἀποσταλὲν ἔχει ἀνάγκην πολλῶν τροποποιήσεων καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐδημοσιεύθη. Ἀποστέλλεται τι καταλληλότερον. Εὐγνωμονοῦμεν δι' ἐνθουσιώδη αἰσθημάτα. — Καν. Μ. Π. Ζάκυνθον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἡμερολόγια 91 ἐξηρτηθήσαν. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἐν. — Καν. Α. Γ. Κ. Λαρδανέλια. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενεῖς ἐνεργείας. — Καν. Μ. Ζ. Αἰγιαλὸν Σάμης. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Κ. Κ. Α. Β. Μ. Ἰπάτην, Εἰ. Π. Κ. Κόρθιον, Γ. Σπ. Α. Ἀργαστόλιον, Β. Α. Δ. Καλάμας, Αἰ. Γ. Κ. Ἀργαστόλιον, Μ. Δ. Πάρον, Θ. Λ. Ἰπάτην. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Συμμορφώμεθα ὀδηγίαις σας.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΜΟΥΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΕΙΨΙΑΣ ΚΑΙ ΒΙΕΝΝΗΣ

Τὴν Διεθνή ταύτην μουσικὴν βιβλιοθήκην ἀντιπροσωπεύει ἐν Ἀθήναις ὁ διευθυντῆς τῆς Φιλοκάλου Πηνελόπης κ. Ἀλεξιάδης. Ὅταν δῆποτε τεμάχιον τῶν ὠραιότερων καὶ κλασικωτέρων μελοδραμάτων τιμᾶται ἀντὶ 40 μόνον λεπτῶν. Ὁ κατάλογος τῶν εἰς τὴν τιμὴν ταύτην πωλουμένων τεμαχίων εἶναι ἐκτενέστατος, περιέχει δ' ἔργα τῶν διασημοτέρων μελοποιῶν τοῦ κόσμου.

Κυρία μεσσηλῆς, διδάσκουσα τὴν Ἀγγλικὴν καὶ Γερμανικὴν ζητεῖ παραδόσεις, Αἱ ἀπαιτήσεις τῆς εἶναι μετριώταται. Συνιστᾶται θερμῶς παρ' ἡμῶν.

Κυρία γαλλίς διδάσκουσα πλὴν τῆς Γαλλικῆς, φωνητικὴν μουσικὴν καὶ κλειδοκύμβαλον ζητεῖ παραδόσεις. Φέρει ἀρίστα συστάσεις, καὶ συνιστᾶται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν.

ναύτης. Ἐσταματήσεν ἐκκληκτος καὶ ἀποκαλυπτόμενος ἀνεφώνησε μετὰ ζωηρᾶς χαρᾶς: Σεῖς ἐδῶ, κύριε Δερός. Σεῖς! ὦ εὐεργέτα μου, καὶ διὰ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἤρπασε τὴν χεῖρα τοῦ Ροβέρτου, ἦν προσεπάθει νὰ φέρῃ εἰς τὰ χεῖλη του.

Ἄλλ' ὁ Ροβέρτος χαμαὶ νεύων ἀπέσυρε τὴν χεῖρά του.

— Πῶς δὲν με ἀναγνωρίζετε, εἶπεν ὁ δυστυχὴς ἠθοποιός ἐκκληκτος.

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ροβέρτος. Ἐδῶ δὲν ὀνομάζομαι Δερός, ἀλλὰ κατάδικος ὑπ' ἀρ. 122.

— Σεῖς! κατάδικος! Ποῖος εἶναι λοιπὸν ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος δικαστής, ὅστις ἐπέτελεσε τοιοῦτο κακούργημα!

Ὁ Ροελάν μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἔμενε σιωπηλός. Εἰς τὰς τελευταίας ὁμως λέξεις τοῦ Φλοριμόν ἐψιθύρισε: ὦ! βέβαια ὅτι ὁ κ. Ροβέρτος εἶναι ἄθλιος! Ὁ ἔνοχος εἶναι ὁ ἄλλος!

— Διατὶ λοιπὸν κατηγορεῖσθε, εἶπεν ὁ ἀξιόλογος νέος, θαυρών καὶ ζητῶν παρὰ τοῦ Ροβέρτου τὴν ἄδειαν νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ.

— Ἄκουσε, φίλε μου. Κατηγοροῦμαι ὡς δολοφόνος καὶ κλέπτης. Ἄλλὰ καιρὸν δὲν ἔχω νὰ σοὶ ἐκθέσω τώρα τὰ κατ' ἐμέ. Ἀκολούθησε τὸν γηραιὸν τοῦτον ναύτην, ὃν ἐπιφορτίζω νὰ σοὶ διηγήθῃ τὴν ἱστορίαν μου. Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὸν Ροελάν. Ὁδήγησεν εἶπε τὸν ἀξιόλογον αὐτὸν νέον παρὰ τῆ κ. Γερβαίς. Εἶναι εἰλικρινὴς καὶ πιστὸς φίλος, ὃν ὁ Θεὸς μοὶ στέλλει ὡς βοηθὸν κατὰ τὴν κρισιματώτην ταύτην στιγμῇ.

Ἐσφιγξὲ περιπαθῶς τὴν χεῖρα, ἦν ὁ ἠθοποιός τῷ ἔτεινε καὶ ἀπεμακρύνθη. Καθ' ὅδον ὁ γέρον ναύτης διηγήθη λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὴν καταδίκην τοῦ Ροβέρτου πρὸς τὸν Φλοριμόν.

Ἄκουσε, ἀπήντησεν ὁ ἐνθουσιώδης ἠθοποιός. Καὶ ἂν ἦτον ἔνοχος ὁ κ. Ροβέρτος θὰ ἔδιδα τὴν ζωὴν μου διὰ νὰ σώσω τὴν ἰδικήν του, ὅστις ὡς ἀληθὴς εὐεργέτης προσνήχθη πρὸς με ἐν δυσχερεστάτῃ τοῦ βίου μου στιγμῇ.

— Ὄστε ἦσθε ἔτοιμος;

— Τὰ πάντα διὰ τὸν κ. Ροβέρτον.

(Ἀκολουθεῖ)